

Выходитъ во Львовѣ ще Вторника, Четверга и Суботы (каждынъ членъ) о 5-й год. по п. Литер. додатокъ «Бібліотека» на ізмѣненіи, поштойъ выходитъ по 2 почат. аркушъ на каждого 15-го и послѣднаго дня каждого мѣсяца. Рукописи засыпаются лишь на попредне застеженіе. Голосы принимаются по цѣнѣ 6 кр. бѣль одном троцкихъ печатной, въ рубр. «Надоблане» по 20 кр. а. в. Рекламы неопечатаній вѣльмій бѣльмій отъ порта. Предплату инсертати принимаютъ: У Львовѣ Администрація «Дѣло», Въ Вѣднѣ Населеніе & Vogler, Wallischgasse 10; M. Lukas, Kiewergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 а; Rudolf Мозес; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Населеніе & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Париже Agence Havaux. Въ Ростовѣ Редакція «Кіевскіхъ Старинъ» въ Кіевѣ, почтовый трумъ и «Газета Бюро» В. Ф. Зама въ Одесѣ Дерибасовская ул., д. Ралли 9.

Просимо поспѣшиши съ присыпкою
предплаты и залегостей.

Передъ Соймомъ.

Соймъ галицкій збереся 9 л. грудня 1866 р. о годинѣ 12 въ полудне. Бude се перше засѣданіе IV сесіи а V періоду Сойму галицкого.

На порядокъ дневный первого засѣданія, кроме открытия и выбору звѣчайныхъ функционеровъ: секретаря, квесторовъ и ревидентовъ, поставилъ Выдѣль краевый дѣлкъ свои предложения локального значенія, якъ и спровозданье о бюджетѣ краевомъ на 1887 рѣкъ, котре передастся бюджетовой комисії. Референтами сихъ справъ суть члены Выдѣлу краевого, послы Смолька, Верещинській, Гошардъ, Петрушкій и въ найбѣльшої частіи посолъ Бережинській.

Доси зъ офиціальнюю стороны не заявлено нѣть-бѣтки, чи кромѣ дѣла чисто администривныхъ на порядокъ дневный короткои сесіи соймової вѣде яка важнѣшна справа политичной натуры. Не сказано именно, чи Соймъ галицкій приїмєся, о сколько то лежить въ его компетенції, за часткове бодай подлагождение такъ званої справы рускої въ Галичинѣ, початої минувшиої сесії, а доси лишенено всякого хочь-бы найдробившого, для Русиновъ позитивного результата.

Краеве правительство, о сколько знаємо, не подготовило зъ своей стороны нѣякихъ предложенийъ зъ того поля. Программа кабинету гр. Таффо о «по ширеню народовъ въ австрійскихъ» не найде у насъ ще приїмненія. О рѣвноуправлении Русиновъ галицкихъ въ тыхъ сферахъ ще не подумано, а при тѣмъ не постаранось такожъ, щобы устава гордочного Сойму о управлѣнію языка русского въ школахъ народныхъ одержала найвышу санкцію.

Рѣвно-жъ и Выдѣль краевый не приїде передъ Соймъ съ якою-небудь справою, дотыкаюю жизненными интересами галицкихъ Русиновъ. Поручену собѣ справу о постепенному впроваджаню науки языка русского въ всѣхъ школахъ середніхъ нашого краю, або о такъ званої утраквизмѣ — Выдѣль краевый не довѣдъ до конця. Про хосеніность

Дѣло

такого утраквизма пытавъ бѣль академію пажукъ въ Краковѣ, оба сенаты краевихъ нашихъ университетовъ и Товариство учителей середніхъ школъ у Львовѣ, але всѣ тѣ тѣла наукові спротивилися утраквизмови зъ чисто дидактичныхъ причинъ. Пытавъ такожъ Выдѣль краевый и Раду школьну краеву о опинію въ тѣмъ предметѣ, але доси не одержавъ ще нѣякої отповѣди. Двою се одержало про-то длату на необмеженый часъ, на feliciora tempora.

Зъ всего того выходитъ, що нѣ правителственна нѣ автономична власть краева зъ власної ініціативы не хоче чи не може тыкати справы рускої, хочь-бы лишь на полі школициства народного и середнаго, мимо того, що Русины галицкіи на кождомъ кроцѣ и при кождай нагодѣ въ способѣ рѣшнучай заявляютъ свои потребы духовій и всюди домагаются большого узгладженїя своихъ правъ національныхъ. Не ошибнемось зовсімъ, паколи скажемо, що нема нѣ одного Русина, котрый бы зъ пыншаго положенія народу руского въ Галичинѣ бувъ бодай въ части задоволеній, котрый-бы не бачивъ ясно укорочена для себѣ тыхъ правъ и свободъ конституційныхъ, якими користуються други, інавѣтъ менше численій народы австрійскій.

Послы рускіи стають передъ Соймомъ, але се законодательне тѣло не выходитъ имъ на зустрѣчъ съ нѣякимъ приносомъ. Зъ оттамъ вѣе страшною порожнею, негативизмомъ, холодомъ, а при тѣмъ и нерозумнѣнемъ значенія справы рускої. Аксіомъ: «най буде якъ бувало», мертвый византинизмъ и все що съ тѣмъ понятьємъ важеся, огорнувъ умы керманічевъ долѣ нашого краю и не дає выринути нѣ одній здоровій, благороднійшій, а при тѣмъ глубшій мысли, хотій зъ другої стороны керманічевъ тѣ добавчають мабуть добре, колько школы неполагоженій межинародній интересы паносять економичному положенію нашого краю. Здаєсь майже, що бачимо передъ собою путника, стучаючого по ховзкой дорозѣ въ пропасть, котрый однакожъ інарочно закрыває очи и оглухъ на всяке накликаніе до спасенія себе самого.

Въ виду такого неітрадного положенія спочиває на нашихъ послахъ рускихъ святій обовязокъ тѣмъ голоснійше допоминатись о права и свободы для руского народа, всюди

ропний потребы и беззгледно жадати ихъ пажоршаго подлагождения. Маємо тутъ на оцѣ такъ духовій, національпій, якъ и економічній потребы нашого народа. Послы рускіи будуть мусвили на ново поднести языкове рѣвно-управлѣніе въ школахъ середніхъ и домагатись заснованія колькохъ рускихъ гімназій въ Галичинѣ. Підставы до того суть, бо посѣдаемо и численну молодѣжь руску въ середніхъ школахъ, и суть у насъ свояніи подручники школицій. При тѣмъ не можна забувати, що доси наука руского языка въ гімназіяхъ съ польскимъ языкомъ викладовимъ не есть управильсена и терпнть головно тѣмъ, що дія катедръ руского языка въ сихъ школахъ нема окремыхъ системизованихъ посадъ. О санкцію для гордочного уставы о рускихъ школахъ по мѣстахъ и мѣсточкахъ — окрасного внесенія рускихъ пословъ — повинна упомнунтись бѣльшошь соймова яко о свою дитину.

Рѣвно-жъ не можуть послы рускіи забути на тѣ факты, які звершились въ нашимъ краю въ упзываючомъ роцѣ, котрими була укорочена чи то конституційна, чи лична свобода Русиновъ. Маємо тутъ на гадцѣ немилу справу розвязанія косовскаго вѣча, справу жатьївську, секатури читалень, рѣжгородий безподставній вязненія, інакладаніе податківъ на товариства гуманітарій и др. Голосъ ихъ, поднесеній въ тѣмъ дѣлѣ, найде мабуть отгомонъ и въ тыхъ послахъ польской народности, котрими суть дорогій свобода лична и поша пованіе конституційныхъ правъ въ загалѣ.

На полі економічномъ мають рускіи посы довершити не менчу задачу. Выходачи зъ засады, що передъ всѣмъ належить стремїти до змененія тягаровъ краевихъ, мусягъ они консеквентно заступати систему найбѣльшої щадності при ухвалѣ бюджету краевого. Якъ тамъ бѣльшости соймової сподобаєся, въ то не входимо, але послы рускіи, яко заступники интересовъ селянства, повинніи выдатки краевій обмежити лишь на цѣли чисто продуктивній узгладженіемъ інституцій гуманітарныхъ и просвѣтніихъ.

Не сумнівасмось, що якъ давнійшими роками, такъ и теперь Соймъ галицкій схоче прїйти въ помѣбъ промыслови краевому. Се дѣло рациональне и хосене. Єму пѣхто не спротивится. Лишь розходится о то, щобы весь край рѣвномѣрно обдѣлено и то въ спра-

відливомъ отношенію до розбудженого промыслу домашнаго, и щобы школы промысловихъ, заложеныхъ на Руси, не надъуживано яко средства польонізаційного. Тымъ бо недвигнєся промыслъ, а противно выкличесь изъ сторони Русиновъ справедливій антагонізмъ противъ такихъ школъ. Належало-бъ про-то существуючої при Выдѣлу краевомъ комисії промысловій пригадати серіознѣсть еи задачѣ и звернути єи увагу, що така дорога не доведе до пожеланої цѣлі.

Сумнівасмось однакожъ, чи Соймъ краевый приїде въ помѣбъ рѣльницту краевому. А чайже вѣдомо, що въ Галичинѣ яко краю хлѣборобній матеріальний станъ селянства есть підставою добробуту всего краю. По нынѣ на селянъ нашихъ забувано звѣчайно. Школы агрономичніе не були приступій селянинови. Тамъ одніцѣ, случайно попавши-ся, образувались скоріше на паробкѣвъ дворскихъ и карбонікѣвъ, яко на господарвъ. О заснованію образцевыхъ господарствъ у насъ ще и не думано. Такъ само о приступії кредиту для селяніна, о мелорації грунтів селянськихъ, о управильсненію рѣкъ, о заведенію численнійшихъ станій розплодовихъ, о збуванію плодовъ земнихъ безъ интервенції факторовъ, а просто до краевихъ ссыпівъ — о тѣмъ всѣмъ мало хто и погадавъ. А чайже темнійшому бѣ промыслови хлѣборобови належало-бъ прїйти скоріше съ помѣбною рукою.

Тыхъ и другихъ справъ не повинні рускіи послы спускати зъ очей, а здоровомъ слачай посли Сойму краевого и загаль рускіи попреихъ въ всякій змаганю на тѣмъ полі.

Остаточно позвалимо собѣ пригадати кому требз, що Соймъ галицкій не есть соймъ польскимъ и наколи давнійшее черезъ якійсь часъ при открыто сесії соймовихъ забувано на языку рускому, то сего року та незруча ошика чайже не повинна повторитися...

Ратуймо молодѣжь нашу!

Съ такимъ заголовкомъ помѣстила наша «Буковина» въ 28 падолиста с. р. статью, въ котрой представлено яркими але вѣрными красками сумне положеніе нашего народа на Буковинѣ на полі народного школьнictва.

бы на Кіевѣ и Підволочиска, только-жъ не всякий схоче авантурувати на румунській коморѣ и даватної ограбувати.

Щастье ще, що въ Молдавії лишилось де-що жідовъ и кольканати Поліконтъ, а то за колька лѣтъ чужинецъ не найде тамъ живої душѣ, щобъ розмовити съ нею. Колись, за Кузь часобъ, отъ Поліконтъ аже роіло въ Румунії: безчислений повотанцъ, уткниши зъ Россії, находили ту беспечный пріютъ и наївъ реірезентували интелигенцію краеву. Кильз Кузь дуже Полякамъ бувъ радый, отдаванъ имъ висошій степеній въ войску, Полякѣвъ мавъ жеююю ономаи дорадничами, вайкою его підъ начальствомъ Полякѣвъ-офицеровъ віло здобувати Букарештъ... Нынѣ инакше. Интелигенція краеву змагаєсь дуже скоро, Поляки уважаюти вже чужинцями. Де-що ихъ есть ще въ урядахъ, де-що при зембніяхъ, але симпатія для нихъ краї не має. Осoblivo въ злѣ беруть Румуни Полякамъ, що сї, одержавши хлѣбъ въ Румунії, дѣти сївъ не посылають въ румунській школы, але везутъ ихъ за граніцю, найбѣльше до Львова, щобы — храни Боже — не стались Румунами. Правду сказать, и Румуни и Поляки, беручи зъ народного становища, поступають собѣ ту слушно.

Остасоя ще де-що скажати про вѣлокой бѣюшнію въ Румунії. Армія румунська до часобъ вітупленія на княжій престолъ теперѣшнаго короля, була посміхомъ для всеси Европы. Румунъ-селянинъ вже зъ своею поставы нескладній, валуйковатый, а до того отрашио безпорядній,

Переїздомъ черезъ Молдавію.

(Конецъ.)

Побѣть насъ въ гостиниці сїдѣло давніго рода товариство. При 3 столахъ засѣло 18 людей — всѣ зъ судівної Россії. Мѣжъ нами були три панночки, въ котрьихъ двѣ — якъ мы догадувались зъ короткого волоха на головѣ и зъ дуже звѣнною конверзацію — якъ-ось еманципантки, вістоючи рѣвноуправлениа женшинъ съ мужчиною; супротивъ тихъ еманципантокъ сїдѣли два молодіи людіи, здається, кандидати до подружія; більшими умостились четыри старшіи матрони, матери молодихъ людій; при другомъ столѣ засѣли старшіи людіи, то якъ то сивій — мабуть батьки молодихъ; при третьому столѣ зновъ громада старшихъ людій, а мѣжъ ними съ сивою бородою православній священникъ. Всѣ бѣли котлетъ (се, видно, найбѣльша ласоща въ Молдавії) и пили чай, лише часами холодно и такожъ перекидаючи слова съ собою. Въ кутѣ, немовъ у фрамузѣ, ото-ль въ сїдній правдивого паяца музыкантъ циганъ. Сей перекинувъ праву ногу по-за ліву а верхню частію тулуви перехиливъ на право и отъ вищуваною грацію, що лише бѣльше єще смішнимъ єго робило, виводивъ при гатарѣ воліївій сентиментальний мотивы съ трелями. Цигантъ, видно, знатъ, въ яку отруну вдарити: єго музика — то тужливій зѣтханій молодихъ людій, живи дрожаючи відъ земленого серця, самій найбѣльший чуває Амора... А коли-бъ вы побачили, якъ підъ єю музику старий циганъ ставъ сїдвати, якъ

бѣльше єще въ Букарештѣ) найдесь де-що цѣка. Археологъ розходиться буде з радостю, коли побачить давній мури и башти въ округѣ мѣста и церкви, дохованій лучше якъ волинували, якъ око єго бѣгало по цѣлій стелі денінде, зъ часобъ, коли господарѣ молдавскій обороняти мусоби отъ Татаръ, Турківъ, Поляківъ и Козаківъ. Историкъ, и кождый Русинъ въ загалѣ, радъ буде оглянути замокъ и комната, де отбувало веобѣль завзятого Тимоша Хмельницкого отъ Домною Розандою, донькою молдавскаго господаря Лупули. Священикъ любуватись буде новою митрополитальною церквою съ мармуровыми стѣнами, що колька тисячей народа помѣстити може, украсену чудовою скульптурою и грубими вертвами чистого золота, а обмалювану первими артистами краю — съ безчислennими образами зъ нового и старого завѣта; що три величественій вежъ въ округѣ церкви зъ-далека вкажуть єму святыню, котрой рѣвно не легко де-небудь знайти. Любителъ коней ентузіазуватись буде пышними гризаками скопцівъ, а любителъ музики убавить грайка циганъ, що на твої розказъ отане веселитись або тужити, представити підоля свого розуміння залюблениу дѣвчину або клюпотливого батька, а все съ отповѣдними тонами, співомъ, рухомъ. Такихъ готелівъ и улиць асфальтованихъ не має Львовъ, таї того краевца-жіда, що сидить босий на днінѣ съ ногами спущеними на улайдю въ шіє, такожъ у Львовѣ не узриши. Не оденъ, єduchi въ Галичинѣ въ Одесу (на купелѣ въ Чорнобѣ морі або въ іншому якому дѣлѣ) выбрати бы при виїздѣ дорогу черезъ Молдавію и Бессарабію, а вертавъ

«Вороги русского народа—нише „Буковина“—профессоръ сей есть противникъ православія. Неизвестно, чи та должна только продолженіе интригъ сумно забытыхъ себѣ противъ профессора русской литературы, чи что иного,—доказать, что сей новый указъ достойный того, щобъ букоиницкія Русь надѣять подумала. Рускія молодежи бѣгутъ послѣдніе жерла, изъ которыхъ могла прорѣти науку съза рѣдкии мозы и скрѣплять своего русскаго духа. Страшно подумать, а сеѣйшій, хотя може ще не виновъ образъ положенія, въ иной находитъ букоиницкія рускія молодежи.»

По тыхъ словахъ называвшіе „Буковина“ земляковъ рускаго, щобъ вѣжливо сдѣлать мужъ вѣзлись до поборѣнія ворога руской молодежи, а кризису ту сдѣлали голосомъ во всеуслышаніе правительства.

Якъ въ одной стороны сердечно сочувствуемъ сему нефѣтному положенію нашихъ братій на Буковинѣ, такъ въ другомъ, изученіи доказывать, какимъ до нихъ! Не надѣйтесь на князя! Свои помѣдѣи наилучшии и наилѣпшіиша. Противъ румунізаторской адской работы одинокими забороломъ нашимъ наѣ буде позитивна праца. Дѣло ваше святе добре почате; въ иѣмъ не уставайте! Рускій народъ не пропаде, бо хоче и буде жити своимъ житіемъ. Поддержуйте лишь духа предѣль нашіхъ славныхъ, крѣвѣтъ его! Прочь съ Cathedratenismomъ, прочь съ жалюми, а ступайте до борбы, якъ илесъ мужамъ, щобъ изѣрѣти въ будущестіи своего народа!

Духовна семинарія — то дѣйствійный рай румунізаторовъ. Тутъ все румунійськіе, а по рускіи получуши хіба тиху ику молитвочку або гласокъ въ семинарской каплицѣ, наколи за то не обѣбъютъ тебе румунізаторскіи фанатики. Гбркіи муки приходится тамъ проживати тому, кто хоче лишиться Русиномъ. Мы дѣйстію подавливаемъ твердѣть характеру деякаго рускаго пітомцѣвъ, що вышли послѣдними лѣтами въ той гїнини и привозятся явно Русинами. Нема для нихъ нѣкого въ свѣтѣ, хто бы обѣгавъ за ихъ кривду. Се дѣйствій мученики-герої за свою народность! На нихъ, на тыхъ бѣлыхъ круковъ въ Черновецкѣй духовной семинаріи выдумали румунізаторска внерѣшность новой нападкѣ. Ось дѣй!

Читательъ южногородскаго органу, вѣденскому „Parlementar“—, що бѣ сего року станъ изразъ покровителемъ православія, а на дѣлѣ — румунізациіи на Буковинѣ, читатель его достохвального органу пригнути себѣ певно стагіи, въ которыхъ „оправославившійся“ Чехъ, а радше Черновецкій православій румунізаторы и уніатскій „рускій“ нападали на статію „Буковина“, а межи іншими и на профессора русской литературы при Черновецкѣмъ університетѣ. Тымъ статіями подлагожено справу, а покончено си теперь тымъ, що теологъ Русиномъ заборонено ходити на лекціи руского языка сего профессора, бо — якъ маєъ настоятель духовной семинаріи выловитись —

мира есть большая якъ Нѣмеччины. Чи маємо — какже министеръ — датися заключити народови, который на дослій час не може повздежатись бѣт вѣйни? Министеръ жадає отже, щоби цѣла справа була залагдена ще передъ Рѣздвомъ. Щоби законъ въ 1 цвѣти ставивъ правосильнимъ, на то треба три мѣсяціи часу до роботи и організації. На вардъ, который есть члененійшій якъ французскій, не накладається симъ пôдъвѣсъ величного тягару. Було бы то даже не безпечнимъ, якъ бы покрыть роблено завинимъ бѣт попереднѣшого порозумія въ сирахахъ мытowychъ и податковыхъ. Що до септенату, то розбѣжалась поголоска, що правительство дастъ съ собою въ сїй справѣ потогувати; се есть хибнимъ, бо правительство не знає торгуватися. На ту бесѣду министра вѣйни отговѣвъ насампередъ пос. Рѣхтеръ. Ойт вказувати на велики заслуги ка. Висмарка, що зблизивъ Австрію до Нѣмеччини. Парламентъ нѣмецкій годил зовсїмъ на слова въказаній недавно въ австро-угорскихъ делегаціяхъ, що Австрія и Нѣмеччина мають богато спблъныхъ интересовъ. Що парламентъ нѣмецкій не хоче здобуваючи политики Цезарівъ, дасть бѣт тымъ доказъ заграниції, що хоче добре розслѣдати войскове предложеніе, але въ други стороны коли-бѣ показалась потреба, а союзъ съ Австрією мавъ бы яке значеніе, то Нѣмеччина мусить часлити на 700 австрійскихъ баталіоновъ. Вироїмъ — каже бѣдникъ — у небезпечныхъ сѹбѣдій, въ Россії и Франції, єтъ бѣше вояска на папері якъ въ дѣйності а въ Нѣмеччинѣ єтъ знову бѣше вояска въ дѣйності якъ на папері, нема отже причини забѣльшати отань вояска въ часій міра. Що до септенату, то каже бѣдникъ, що всѣ вольно-думніи послы годятся що набѣльшіе на трілітнє означаніе стану вояска въ часій міра а на конечність силного узброення годятся всї партії. — Министръ вѣйни заявивъ бѣтакъ, дялого бѣл жадає скорого залагдженія сїи справы. Постановленіе, що новий законъ має бути правосильнимъ съ днемъ 1 цвѣти 1887 р. ухвалено за колька днівъ передъ скликаніемъ парламенту а ухвалила ся запала въ наслѣдокъ того, що бѣто синій заграниції отали дуже непевній и въкликали еи конечність.

— Въ суботу промовили въ дальшій дебатѣ надъ симъ предложеніемъ пос. Віндгорстъ и ген. Мольтке. Віндгорстъ жалувався, що въ парламентѣ не дано жадного поясненія що до вѣйнинъ Нѣмеччини до Австрії. Ойт каже, що коли будуть загроженій спблъній интересы, то Нѣмеччина поспішила на помочь Австрії и до того не потреба жадної угоды. Треба однакожъ бажати, що вѣйнини до Австрії стались ще сильнійшій. Лишь въ союзѣ съ Австрією може Нѣмеччина удержати миръ європейскій. — Ген. Мольтке вказувавъ на зброянія сѹбѣднихъ державъ и сказавъ, що зброяніе на такъ величезну склю вже само по свїтії природѣ предо нею але катастрофы. Союзъ съ Австрією єтъ вправдѣ дуже цінны, але якъ въ житію звичайному такъ такожъ и въ житію державному треба часлити на власній силі. Якъ довго Франція жадає отданія двохъ перебѣсто нѣмецкіхъ провінцій и якъ довго ми яхъ не хочемо отдать, такъ довго не буде порозуміння міжъ Францією и Нѣмеччиною, такъ довго буде небезпечність вѣйни грозити Нѣмеччинѣ. Правительство нѣмецке робить що може, щоби не накладати тягару на народъ и дялого хоче лише пôдъвѣсъ піхоти, бо она найменше коштує. — По промовахъ що колькохъ бѣдніаківъ бѣлано предложеніе войскове до комісії въ 28 членовъ.

Франція Для 3 л. грудня настала въ Франції зовсїмъ несподівано криза министерска. П. Фрейсине, который доси относивъ въ парламентъ одну побуду за другою и которого становище здавалось бути дуже сильне, видівся змущенимъ податися до димесії. Правчию его отали дебати буджетовій. Коли правительство француске жадає бѣт парламенту ухвалення кре-дату для Тонкіну и Мадагаскару и порбшена, чи ідо-секретарѣ стану мають бута и дальшіе задер-жати, ставивъ п. Фрейсине за кожный разъ пытанье довѣрїя до кабінету и ему удалося пере-вітати сїи справы въ парламентѣ по думціи пра-вителюта. Се була справы найважнійша; на знесеніе пôддиректовъ министерство не звертало великю увагу, бо уважало его за справу пô-дряду. Тычакомъ якъ разъ сїи справа оталися причинною кризи кабінету. Рѣчъ малася такъ. Для 3 грудня прїшла на порадокъ дневний справа знесеніе пôддиректовъ. Министеръ дѣлъ вну-трішніхъ Сарієнъ пôдніється, що въ многихъ о-кругахъ суть пôддиректы конче потрбній, але обѣцавъ, що незадовго предложити законъ о частновїй редакції пôддиректовъ. Противъ него виступивъ пос. Рауль Діваль. То спонукало Фрейсине, що бѣт забравъ голосъ и пересергѣ-гавъ передъ такою змѣною, которая знесла-бы ин-ституцію, що требає вже цѣлыхъ сто лѣтъ, про-стымъ бтвомъ земельни кредиту. Мимо того ухвалила палата поправку Дівала 262 голосами про-тивъ 249 и такъ постановлено знести урядъ пôддиректовъ. Правителюто осталось отже 13 го-лосамъ въ меншості. Фрейсине захажавъ тогды, щоби палата перервала нарады надъ бюджетомъ, бо правительство въ виду такої ситуації мусить па-самперає парадитися. Засѣданьїе отже закрыто и по засѣданью збралася рада министровъ пôдъ проводомъ Фрейсинета. Всї министри признали, що передъ танихъ обставинъ цѣло министерство и не лишь министеръ дѣлъ вну-трішніхъ мусить податися до димесії. Но нарада удалася министру до димесію, щоби ему пручити свою димесію. Президентъ Грэві принялъ сю вѣтъ сїи

великимъ страхомъ. Въ его палатѣ збралася отже заразъ рада министровъ, въ которой самъ Грэві проводивъ. Ойт промовлять до патріотичного чувства Фрейсинета и просить его, щоби онъ оставилъ и дальще. Фрейсине заявилъ однакожъ рѣшучо, що передъ танихъ обставинъ не може дальше пôдстоли при правительству, а его товаришъ годатоа ѿ пам'я вновій, бѣт просить отже президента прияти димесію цѣлого кабінету. Съ величнимъ жалемъ принялъ президентъ на посланіе димесію кабінету Фрейсинета. Димесію кабінету Фрейсинета въ теперішну по-ру есть великимъ вага, она вказує не только на великий внутрішній розстрій въ республиканській Франції, але и отбирає можність ведення енергичної політики заграниції. Въ заграниції політици бувъ Фрейсине доси дуже пôдставленій и вею бувъ цѣлый край вдоволеній. Чи его наслѣдники звуміли бы повести дальше розумно его дѣло, ос велике питанье. Доси бодай не можутъ въ Франції найти отповѣдного наслѣдника п. Фрейсинета и тому настало тамъ теперъ велике замѣщанье. Сему виновати сама республікане, а особливо радикалы, интраніжаны и прихильники п. Клемансо, который получились съ монархістами, щоби повалити кабінета Фрейсинета въ надїї, що они достанутся до управы. Такъ, якъ теперъ рѣчъ стоять, то съ добрымъ хбномъ для Франції есть лиши кабінета Фрейсинета. Се вже добавляє и парламентъ и готовъ павѣтъ по-правити свою похибку, наколи бѣ лишь Фрейсине хотѣть знову утворити кабінетъ. Фрейсине обстас однакожъ при свїті димесії. Чи онъ думає се на серію, ча хоче лиши праневолити упорныхъ радикаловъ, щоби они пôдіврили его по-політику, се на певно не звѣтно; то лишь певно, що доси Фрейсине стоять упорно при свїті димесії. Коли въ суботу на засѣданьїе палаты послѣ заявивъ Фрейсине, що подававъ до димесії, настало въ палатѣ велике замѣщанье и за-сѣданьїе отсрочено до понедѣлка. Скрайна лївниця попирає Фльокета на президента министрій, але бѣ самъ противителю тому. Клемансо заявивъ знову, що бѣ готовъ обніти правительство, але его знову не хоче Грэві покликати до того. Загально думаютъ, що Фрейсине оббіме знову правительство, але коли буде до сего змушений, то въ виду того, що его димесію приняті, зажадає свободної руки. О покликаню старого кабінету въ дотеперішнімъ складѣ нема и беїдь.

НОВИНКИ.

— На XIV засѣданніи центрального Выѣду тов. „Проповѣда“ ухвалено друкувати якъ VI книжочку за рокъ 1886 „Про Маріяна Шашкевича“ въ 2,500 прям. — Принято до вѣдомости съ величнимъ вдоволеніемъ, що бібліотекарь, п. Паньковський, выготувавъ каталогъ и инвентарь Заблутіеківъ. дуже старанно, за що Выѣду ему сердечно подяковавъ и възкалавъ признаніе за ревітій труда для добра товариства. — Даровано школѣ пм. Шашкевича 140 книжочекъ, призначенихъ на премію въ 40 книжочекъ ѿ колядами на дарунокъ для дѣтей токи школы на сїв. вечеръ. — Павлови Придашкевичеви, ученикови школи снаїперської, удалино зможому въ суму 10 зп. — Надблазну рукою п. „О садбовицїв“ передано до рецензії.

— Принаго въ члены: 1) Юліана Сачинського, офиц. др. доменъ и лісбъ у Львовѣ; 2) О. Северина Стрѣльбіцкого въ Іванковѣ; 3) Чатальню въ Озеринахъ; 4) Олексу Барана, гоц. въ Чарторії; 5) Теодора Гричака, гоц. въ Устю епископському; 6) д-ра Еміліана Лебедовича, лікаря у Львовѣ; 7) О. Іоана Волосянського; 8) Василя Насадюка въ Гвоздю; 9) О. Павла Стукача въ Гайдовцѣ; 10) Чигалью въ Залавовѣ; 11) Теодора Семика въ Тернополі; 12) Читальню въ Пернатинѣ; 13) Чатальню въ Миколаевѣ; 14) В. Кундричу, гоц. въ Урачі. — Ви. Волод Лібоковицькою друкавъ Выѣду за дарованій 4 книжки до бібліотеки товариства.

— Духовий мисіи тверзості отбулося въ манувишомъ місіопи въ Кобилянці волоцької перемиської епархії и въ Дѣдушицахъ величнихъ коло Стрыя.

— Крадѣжъ въ „Народній Торговлї“. Въ ночі зъ мінувшою піятницю на суботу вломивої невыбѣдѣній доси злочинець до склепу „Народної Торговлї“ у Львовѣ. Ойт виломивъ наперше зъ ліану крату бѣт ул. Ормєнькою и влѣзъ до піянницї, а зъ-бтамъ виломивши дверь, добралася до коміні торговлї. Вергтаймбовской каю не нарушивъ злочинець, розбивъ лишь каю подручну и забравъ зъ неї 12 зп.

— Противавстрійську демонстрацію уряджено для 29 падолиста въ Петербурзѣ. Въ цирку поширувалася оркестра угорокахъ циганськъ. По окончанію продукції интелігентна публіка почала оплескувати їхъ, однакожъ на вѣхъ галеріяхъ пôднавої страшного крика, овисти и стуктъ за дальше почали всї кричати: „Досить вже сего! Прочь ѿ Австріїкамъ!“ Оркестра не могла вже въ наслѣдокъ сего продукуватися.

— Нападъ на судію. Въ вѣденськомъ судѣ крае вѣмъ отбувалася дни 3 о. м. розшара протаю Ю. Шміцю, который бувъ засуджений судомъ по-звѣтковимъ на 4-мѣсячний арештъ и откликался бувъ до суду краевого. Коли трибуналъ півтора зовсїмъ засудивъ первої склеру первого судія, виломивъ зъ кишенї и кинувъ пінь на президента трибуналу сїв. Лангтальера. Собѣтникъ потерпівъ легку рапу на головѣ, Шміцъ уваживъ но въ сїй часъ.

— Убийство. Коли Лютовицькою убили дни 1 падолиста о. р. паробки зъ Мшанці, Галдоки и Махновицькою въ коршикѣ на поги шарбока Илька Нагину зъ Волошівкою. Принчию була месть давнішої одного зъ убіць, который мавъ пôдмовити другихъ своїхъ товарищівъ за дѣло.

— Противавстрійську демонстрацію уряджено для 29 падолиста въ Петербурзѣ. Въ цирку поширувалася оркестра угорокахъ циганськъ. По окончанію продукції интелігентна публіка почала оплескувати їхъ, однакожъ на вѣхъ галеріяхъ пôднавої страшного крика, овисти и стуктъ за дальше почали всї кричати: „Досить вже сего! Прочь ѿ Австріїкамъ!“ Оркестра не могла вже въ наслѣдокъ сего продукуватися.

— Противавстрійську демонстрацію уряджено для 29 падолиста въ Петербурзѣ. Въ цирку поширувалася оркестра угорокахъ циганськъ. По окончанію продукції интелігентна публіка почала оплескувати їхъ, однакожъ на вѣхъ галеріяхъ пôднавої страшного крика, овисти и стуктъ за дальше почали всї кричати: „Досить вже сего! Прочь ѿ Австріїкамъ!“ Оркестра не могла вже въ наслѣдокъ сего продукуватися.

— Противавстрійську демонстрацію уряджено для 29 падолиста въ Петербурзѣ. Въ цирку поширувалася оркестра угорокахъ циганськъ. По окончанію продукції интелігентна публіка почала оплескувати їхъ, однакожъ на вѣхъ галеріяхъ пôднавої страшного крика, овисти и стуктъ за дальше почали всї кричати: „Досить вже сего! Прочь ѿ Австріїкамъ!“ Оркестра не могла вже въ наслѣдокъ сего продукуватися.

— Противавстрійську демонстрацію уряджено для 29 падолиста въ Петербурзѣ. Въ цирку поширувалася оркестра угорокахъ циганськъ. По окончанію продукції интелігентна публіка почала оплескувати їхъ, однакожъ на вѣхъ галеріяхъ пôднавої страшного крика, овисти и стуктъ за дальше почали всї кричати: „Досить вже сего! Прочь ѿ Австріїкамъ!“ Оркестра не могла вже въ наслѣдокъ сего продукуватися.

— Противавстрійську демонстрацію уряджено для 29 падолиста въ Петербурзѣ. Въ цирку поширувалася оркестра угорокахъ циганськъ. По окончанію продукції интелігентна публіка почала оплескувати їхъ, однакожъ на вѣхъ галеріяхъ пôднавої страшного крика, овисти и стуктъ за дальше почали всї кричати: „Досить вже сего! Прочь ѿ Австріїкамъ!“ Оркестра не могла вже въ наслѣдокъ сего продукуватися.

— Противавстрійську демонстрацію уряджено для 29 падолиста въ Петербурзѣ. Въ цирку поширувалася оркестра угорокахъ циганськъ. По окончанію продукції интелігентна публіка почала оплескувати їхъ, однакожъ на вѣхъ галеріяхъ пôднавої страшного крика, овисти и стуктъ за дальше почали всї кричати: „Досить вже сего! Прочь ѿ Австріїкамъ!“ Оркестра не могла вже въ наслѣдокъ сего продукуватися.

— Противавстрійську демонстрацію уряджено для 29 падолиста въ Петербурзѣ. Въ цирку поширувалася оркестра угорокахъ циганськъ. По окончанію продукції интелігентна публіка почала оплескувати їхъ, однакожъ на вѣхъ галеріяхъ пôднавої страшного крика, овисти и стуктъ за дальше почали всї кричати: „Досить вже сего! Прочь ѿ Австріїкамъ!“ Оркестра не могла вже въ наслѣдокъ сего продукуватися.

— Противавстрійську демонстрацію уряджено для 29 падолиста въ Петербурзѣ. Въ цирку поширувалася оркестра угорокахъ циганськъ. По окончанію продукції интелігентна публіка почала оплескувати їхъ, однакожъ на вѣхъ галеріяхъ пôднавої страшного крика, овисти и стуктъ за дальше почали всї кричати: „Досить вже сего! Прочь ѿ Австріїкамъ!“ Оркестра не могла вже въ наслѣдокъ сего продукуватися.

— Противавстрійську демонстрацію уряджено для 29 падолиста въ Петербурзѣ. Въ цирку поширувалася оркестра угорокахъ циганськъ. По окончанію продукції интелігентна публіка почала оплескувати їхъ, однакожъ на вѣхъ галеріяхъ пôднавої страшного крика, овисти и стуктъ за дальше почали всї кричати: „Досить вже сего! Прочь ѿ Австріїкамъ!“ Оркестра не могла вже въ наслѣдокъ сего продукуватися.

— Пр

коже продукція п. Богдановича, якъ-нибудь зде-
бътъ є на малу силу, не приносить пожадныхъ
результатовъ; мало его не малъ бытъ, бо всѣ
сусідні крамниці по містичкахъ а насть тор-
говій по селяхъ волять продавати дуже мало де-
шевше а о много борще мало танихъ забрать,
въ которыхъ перемішують мало сть каплюмъ. Эзъ
самъ причини не може выдержати п. Богдановичъ
конкуренції отъ боржими продуктами и заміриє
съ новымъ рокомъ залишати свою колидну про-
дукцію. Звертаючи на тое увагу нашихъ крас-
ивыхъ інституцій торговельно-промисловихъ а
такожъ и поодинокихъ людей доброї волї и ду-
жею, що познані не дати участі предпріємству,
котре дібто заслугує на признанні и помочь.

Переписка Редакції и Адміністрації.

Веч. I. М. въ Вынотахъ: До к. р. ще 1 зр.
Веч. П. А. въ Кременічахъ: За грудень и січень о-
держали; дікуемо. Веч. С. Т. въ Луцькѣ: До к. р.
що 7 зр.; Пчт. Касино въ Зборовѣ: Заплачено до
кінця року. Вл. М. Ч. въ Поморянахъ: Що 3 зр.
Вл. И. Б. въ Романії: Що 7 зр. до к. року. Вл.
П. З. въ Станиславовѣ: Заплачено до кінця року;
дікуемо! Веч. А. А. и И. Ж. и А. Б.: „Америку“
мы для Васъ замовили; просямо о покрытии на-
шихъ видатковъ.

Ц. К. упра. галиц. акційний БАНКЪ ГИПОТЕЧНЫЙ

(49-7) 1797
купує и продаває 1679
всякі вартості папери и монеты
по курсу днівника.

Поручення зъ провинції виконує от-
воротною почтою безъ провизії.

ЛІЯРНЯ ДЗВОНІВЪ АНТОНІЯ СЕРАФІНА

въ Калуші, поча и стація жељезницѣ тамже.

Получивши на власність по старой фирмѣ „Івана и сына Серафіна“ „Ліярно дзвонівъ“ въ Калуші, отзначену орбітнимъ медалемъ заслуги, листомъ похвальному и признаньемъ на виставѣ тов. им. Качковського въ Коломиї (якъ о тоймъ свого часу газети доносили, — маю и теперъ на складѣ готовій дзвонъ, виконую окоро замовленія и пріймаю старій або ушко-
дженій дзвони до переливання за дуже умѣрковану ціну).

Дікуючи всімъ Вл. приходячимъ и фундаторамъ за
всіхъ дотежерій замовленія въ давнійшій сильній а теперъ
мої власній ліярні дзвонівъ прошу о ласкавій замовленії такъ
на поодинокій і поїдній дзвони якъ и на цілі групи. За трезав-
адоть матеріалу и гармонічный звукъ моихъ дзвонівъ ручу
и для того осміляюся пріпоручати ихъ Вл. П. Т. публіцѣ.
1572 22-24
Съ глубокимъ поважаньемъ
Антоній Серафінъ.

Галицку незапалну нафту зъ рафинеріїмъ Любомирської въ Східници, поручас

КАРОЛЬ КЛИМОВИЧЪ
Одна літра сальникової ч. 0 по . . . . . 22 кр.
Одна літра бліої ч. 1 по . . . . . 20 кр.
Одна літра жовтнової ч. 2 по . . . . . 18 кр.
въ склянкахъ: Плоць Бернардинський ч. II
Улица Галицка ч. 46.

Замовленія на 10-ти літровій бляшанці пріймає підписаний
въ своїхъ склянкахъ якъ такожъ въ торговляхъ пп. Круль-
ковського, Важного, Солецького, Мечковського и Товариства кон-
султантійного.
1795 2-5
Кароль Климовичъ.

Зъ причини набутії більшої скількості
ЛІОСОВЪ BASILIKА

есмо въ можности продавати ті-жъ
ниже курсу емісії 18-20

СОКАЛЬ и ЛІЛІЕНЬ
домъ банківський и контора вимѣни у Львовѣ.
Поручення за провінції залагоджується безъ проволоки.

„ПОРВАЛАСЬ НІТКА!“
Комедія на 4 справи.
Написала Олександра И. Кониській.
Ціна 30 кр. а. в. 25

Въ м. VIII-їй, сторінъ 73. — Набути можна черезъ Редакцію
„Діла“. Съ висылкою по-за Львовъ 32 кр. за примѣрникъ.

Аптека РУКЕРА во Львовѣ
зборути 1563 247-?

Зѣлье Зебургера яко певне средство на
капарь, кашель и хрипку. Ціна одногъ начинки
20 кр. За опакованіе и посыпку почтою числяться
10 кр.

„Народна Торговля“

у Львовѣ (Народний дімъ), Станиславовѣ, Пе-
ремышлі, Тернополі, Дрогобичі и Коломиї
поручас до висылки зъ своихъ богато и въ до-
брый товаръ заосмотреныхъ складъ:

Вино въ барильяхъ 4-литровыхъ по 80, 100 кр
за литр; такожъ дешевше по 70, 80 и 50 кр. барильякъ
заключаючи 50 кр.). Въ бляшанкахъ вѣтъ 50 кр. почтави за
залишку и висыпку.

Мѣдъ піятній славно заточеній въ алюмінії
на 50 и 80 кр.; литръ по 60 и 100 кр.; 1/2 алюмінії 45 кр.
Каша въ самыхъ добрихъ рожахъ въ тонкіхъ мі-
шочникахъ 5-кілограмові франко по 6.70, 7.60, 8.50, 9.20, 9.80
и 10.40 кр.

Чай правдивий караванний въ оригінальнихъ
начинкахъ „Народна Торговля“ 1/4 фута по 60, 70, 80, 90,
100, 125 и 150 кр.; 1/2 фута по 100 кр.; 1/4 алюмінії 45 кр.
Чай-швейцарійський 1 футъ 120, 140 и 165 кр.
Одеть найвищша есесія по 120 кр. за 1 литру.
(На одну литру дешевъ 30 літровъ воли мягко, щобъ
достати онега зімничного, пріємного и сильного.)

Віскі чистий по 1 кр. за кілограмъ.

Сільце съ витисканіемъ и крашеніемъ
одобіні різномъ величини, почавши вѣтъ 3-литровыхъ до ма-
ліхъ штакотъ по 180 до 250 кр. вѣтъ одного фута.

Горіхи різного роду. Сливки угорські, пе-
нила, горіхи волоць и тушенія, мигдалі, розинки,
фігі, дактиль, арахінти, сардини російські
и т. д.

Косы и серпі.

Косы 7-ручкові волоць по 30 кр.; 7 1/2 ручкові
довші по 40 кр.; 7-ручкові волоць бракованій по 25 кр.
за штуку.

Серпі по 30 кр. за штуку.

Зарядъ „Народної Торговлі“.

Якъ заводити Правди на ладъ закомар-
ской Правди?

Розказавъ Данило Танчикевичъ, духовный Зако-
маря. Накладомъ „Батьківщина“. Ціна 10 кр., а
почтою 15 кр. Достати можна черезъ редакцію
„Батьківщина“.

*****

Въ тов. „Академичне Братство“

(ул. Скарбковска ч. 2) можна до-
стати слідуючу книжки власного
видання:

Руска Бібліотека Оняшкевича Т.
I. 2 ар. 50 кр., т. II. 2 ар. 20
кр., т. III. 2 ар. 50 кр.
Творы В. Навроцкого 1 ар. 20 кр.

За посередствомъ товариства
можна достати ще слідуючу
книжку:

Фавотъ, перекладъ И. Франка 1 ар.
Правда за 18-4 р. . . . . 1 ар.
Обруцітель, азъ російского, 60 кр.
Наслідованія О. Шухевича 60

Кадріль Кобринського 50

Житье М. Шашкевича, В.

Коповського 25

Листи Шевченка до Бр. За-
леского 30

Порвалась пітка 30

Виговській и Хмельницькій И.

Нечуя 20

Вечерниць, опов. Гоголя 17

Фотографія старого мого аль-
бому Яковенка 30

жкою

жкою